



Почуття Скарлет спалахнули яскравими барвами веселки: яскраво-червоним вогненного жару, нестримно-зеленим молодії трави, шалено-жовтим помаху крила птаха.

Нарешті він відповів!

Вона перечитала лист. Потім ще раз. І ще раз. Очима уважно оглянула кожен різкий рух чорнила, кожен вигин воску срібної гербової печатки магістра Каравалу. На ній було зображене сонце, всередині якого зірка, а у зірці сльоза. Така ж печатка красувалася й на конверті.

Це не жарт.

— Донателло! — Скарлет злетіла крутими сходами до винного льоху, намагаючись знайти молодшу сестру. Проте цієї маленької пронози ніде не було видно.

— Телло, ти де? — бурштинове сяйво масляних ламп мерехтіло над пляшками з ромом та кількома щойно заповненими дерев'яними бочками. Скарлет ступила кілька кроків, почувся стогін, а затим важке зітхання. Після останньої лайки з батьком Телла, вочевидь, хильнула зайвого і зараз дримає десь на підлозі. — Дона...

На останніх складах Скарлет затнулась.

— Привіт, Скар.

Телла широко посміхнулась припухлими губами, оголивши ряд білосніжних зубів. Світлі кучері збились жужмом, шаль валялась на долівці. Проте саме вид молодого моряка, котрий обіймав Теллу за талію, змусив Скарлет затнутися:

— Я чомусь завадила?

— Нічому з того, що ми не могли б розпочати знову, — почувся голос моряка з бадьорим акцентом Південної Імперії, що звучав мелодійніше за різкі говірки Меридіальної Імперії, до яких звикла Скарлет.

Телла захихотіла, однак на її обличчі таки з'явилася крапля пристойності — сестра почервоніла.

— Скар, ти ж знаєш Джуліана, чи не так?

— Радий тебе бачити, Скарлет, — усміхнувся Джуліан, прохолодно та спокусливо — як порив свіжості у літню спеку.

Скарлет пробурмотіла стандартну ввічливу відповідь, щось на кшталт «І я рада тебе бачити», проте спокою не давали руки моряка. Вони і досі обвивались навколо Теллиної спідниці кольору барвінку, бавилися китицями, ніби сестра була пакунком, який йому так кортіло розгорнути.

На острові Трісда Джуліан перебував близько місяця. Поважно зійшовши з човна — високий вродливець, із засмаглою бронзовою шкірою, він привернув до себе увагу майже кожної жінки. Навіть Скарлет на якусь мить обернулась, але вона була не настільки дурненькою, щоб витріщатись на нього довше.

— Телло, можна тебе на секунду вкрасти? — нарешті видавила Скарлет, ввічливо кивнувши Джуліану.

Проте щойно вони оминули кілька бочок, аби не було чути їхньої розмови, Скарлет запитала:

— Ти що робиш?

— Скар, ти ж заміж скоро виходиш. Думала, тобі відомо, що відбувається між чоловіком та жінкою, — Телла грайливо штовхнула сестру в плече.

— Я не про це. Ти знаєш, що буде, як батько вас спіймає на гарячому.

— Саме тому я не планую попадатися.

— Будь розумною, прошу тебе.

— А хіба я не розумна? Якщо батько нас упіймає, я знайду спосіб спихнути всю провину на тебе, — Телла в'їдливо посміхнулась. — Проте, думаю, ти прийшла не це мені сказати, — вона кинула погляд на лист, який Скарлет тримала у руках.

Тьмяне мерехтіння ліхтаря вихопило краєчки паперу, що сяяли золотом — кольором магії, бажань та передбачень майбутнього. Адреса на конверті виблискувала тим самим сяйвом.

Для панни Скарлет Драгна,

На адресу Сповідальні

Трісда

Завойований острів Меридіальної Імперії

Помітивши палаючий надпис, Телла придивилася пильніше. Сестра Скарлет завжди віддавала перевагу всьому красивому: наприклад, юному вродливцеві, який і досі чекав на неї за діжками. Не раз, коли Скарлет губила якусь прикрасу, молодша сестра одразу ховала її у своїй кімнаті.

Однак цього разу Телла навіть не намагалася дотягнутися до цієї записки. Здається, їй було байдуже.

— Ще один лист од графа? — вона так зневажливо вимовила його титул, ніби то був сам диявол.

Скарлет навіть подумувала якось захистити свого нареченого, проте сестра вже встигла чітко висловити свою думку щодо цих заручин. Навіть не зважаючи на те, що договірні шлюби були досить поширеними у Меридіальній Імперії, а також те, що граф упродовж останніх місяців чемно надсилав Скарлет найщиріші листи, Телла не розуміла, як Скарлет могла вийти заміж за людину, котрої вона ніколи не бачила. А от Скарлет шлюб із незнайомцем лякав набагато менше за перспективу зостатися тут, на Трісді.

— Отже, — наполягала Телла, — ти нарешті скажеш, що це?

— Це не від графа, — тихенько відповіла Скарлет, щоб не почув моряк. — Це від магістра Каравалу.

— Він відповів? — Телла вихопила записку. — Ой, Божечку!

— Цить, — Скарлет штовхнула сестру ближче до бочок. — Тебе можуть почути.

— Вже й порадіти не можна? — Телла дістала три папірці, сховані у запрошенні. Блиск ламп осяяв водяні знаки. Якусь мить вони блищали золотом так само, як і краєчки листа, перш ніж змінити колір на небезпечний відтінок криваво-малинового.

— Ти це бачиш? — від здивування Телла роззявила рота: срібні завитки почали оживати на сторінці й у повільному танці утворювати слова: *«Право на вхід для однієї особи: Донателла Драгна із Завойованого острова»*.